

ELİF ALTUNKAYA

ACIYI ÖLDÜRMEK

Yerde boylu boyuna uzanırken sallanan avizeyi hissettim. Belki de sadece başım dönüyordu, yukarıdaki de uyduruk bir ampuldü. Ya da tanrı içime doluyordu, içim ışıkla doluyor, ışığı kusuyordum.

Odada birileri var. Şimdi fark ediyorum hepsini. Hislerime elveda dediğim anda; odada bir kadın, bir adam ve bir çocuk beliriyor. Bencilliğimden değil de bu uyanış. Sırtımdaki bıçak yarasının acısı bile beni yalnız bırakırken halâ orada olan insanlara bakıyorum. Biliyorum, beni üçü de öldürmedi. Ama biri öldürdü. Odaya kimse girmedi, odadan kimse çıkmadı. Herkes hep oradaydı. Ama ben ölüyüm, yerde boylu boyuna bir ceset olarak yatıyorum, üstelik beni öldüren acı bile işini bitirip terk etti beni. Bakın ben bunu hissettim, hissettim. Kalbim son kez çarptığında, bu bilinci pompaladı parmak uçlarıma. Belki parmak uçlarım yandı. Belki yanmadı.

Odada silüetler koşuşturmaya devam ediyor, bazen tek bir vücut haline gelip ben oluyorlar; bazen ayrılıp binlerce ben yaratıyorlar ve o korkunç ifadelerle birbirlerine bakıyorlardı. Palyaçolardan korkan bir çocuk gibi korkuyordum onlardan. Bu dönüşmelere karşı hissizleşmiş oluyordum cesedim. Ama artık beni bir ceset olarak var eden de belki o dönüşmelerdi.

Kadın bana yardım ediyordu. Bir zamanlar kendisi de bir cesetti. Artık çürümüş yanlarını bir benek gibi vücudunda taşıyordu. Belki ölmeye yeni başlamıştı, belki bunun bir illüzyon olduğunu düşünüyordu. Bana, belki de kendine, ölmemem gerektiğini söylüyordu.

Adamsa... Adam... O bir şey yapmıyor. Kimse kim olduğunu hatırlamıyor. Adam gitmek istemiyor ama tam kalamıyor. Sol ayağı gitse, sağ ayağıyla üstüme yürüyor. Elleri kopsa, gözleri beni nefessiz bırakıyor.

Kadın çocuğu arıyor, bense adamı bırakamıyordum. Adamsa orada. Duvara yaslanmış, ayakta duruyor ve benim toz bulutu olmamı bekliyor. Ve ona söylemeliyim, benim de beklediğimi. Her şeyden çok.